

JENEVA ROSE

LA
BINE
ȘI
LA
C
RĂU

Amanta este găsită moartă.
Soția îl poate salva...**sau îngropa.**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

PROLOG

Oare o iubea? Iubea felul în care îl privea, felul în care îi tremura buza de jos și i se încorda un picior când avea orgasm. Iubea modul în care pletele ei lungi și castanii îi acopereau ochii de căprioară când îl călărea și în care trupul zvelt i se arcuia ca o semilună când o pătrundea din spate. Oare o iubea? Iubea unele lucruri la ea. Dar întrebarea nu e dacă o iubea sau nu. Întrebarea e... el a omorât-o?

SARAH MORGAN

— Nu din nou...

Dezamăgirea din glasul lui răsună în toată încăperea și rămâne suspendată ca o ceață subțire, ascunzându-ne unul de altul. Trag adânc aer în piept, înlăturând ceața, și răsufli imediat, eliberând din nou spațiul dintre noi. Nu trebuie să mă uit la el ca să știu că privirea îi e abătută și că-și ține buzele strânse. Nici nu-l învinovățesc. L-am dezamăgit din nou pe Adam. Îmi trec mâinile peste părul meu de un blond auriu, netezind șuvițele răzlețe. Îl port adunat strâns într-un coc perfect. Întotdeauna îl port astfel. Îmi pun un sacou alb peste bluza verde-smarald și-mi îndrept fusta creion. Privirile ni se întâlnesc, aducându-ne din nou în prezent.

— Iartă-mă.

Îmi plec capul, evitându-i privirea ca să-l ademenesc să vină spre mine. Mușcă momeala și se apropie, dominându-mi statura mignonă cu trupul lui de aproape un metru nouăzeci. Îmi mângâie obrazul, îmi ridică bărbia și mă sărută delicat pe buze. Mă străbate un fior din cap până-n picioare. După zece ani de căsnicie, încă are efectul ăsta asupra mea. După zece

ani de căsnicie, și eu am același efect asupra lui. Adică îl dezamăgesc.

— Trebuia să pornim ieri spre casa de vacanță. Ai zis că azi o să poți.

Mă desprind din îmbrățișare și închid servieta; sentimentul datoriei s-a dovedit mai puternic decât iubirea.

— Știu, știu. Numai că am foarte multe de făcut și trebuie să mă pregătesc pentru o pledoarie finală foarte importantă.

Adam se duce în pragul dormitorului nostru și se sprijină de cadrul ușii. Își încrucișează brațele peste piept. Nimic nu mi-aș dori mai mult în clipa asta decât să stau în brațele, lui în loc să fiu prinsă până peste cap într-un proces complicat, dar sunt unele lucruri pe care nici măcar eu nu le pot controla.

— Întotdeauna ai foarte mult de lucru. Întotdeauna te ocupi de câte un caz important.

Mijește ochii într-un fel jucăuș, dar și cu reproș, de parcă m-aș găsi acum pe banca acuzaților.

— Cineva tot trebuie să plătească facturile, îi zic eu, zâmbind ușor.

Cuvintele mele îl lovesc din plin. Clatină din cap cu o mișcare aproape imperceptibilă, dar nu pot să ignor gestul. Îmi pun mâinile pe umerii lui. Se preface că n-o să se aplece să-mi întâlnească buzele, dar eu știu c-o s-o facă. Nu mi se poate opune, așa cum nici eu nu-i pot rezista.

Zâmbește, dar jocul lui de „care pe care“ durează numai câteva secunde, după care se apleacă spre mine. Buzele ni se întâlnesc din nou – de data asta într-un sărut mai pasional. Ne încleștăm și descleștăm buzele, ne înlănțuim limbile, mâinile lui urcă și coboară pe spatelul meu. Îmi vine să anulez totul chiar în clipa aia.

Să-mi dau demisia de la firmă. Să vindem casa asta și să ne mutăm în Virginia, în vila noastră de pe lac, doar noi doi, ținându-ne de mână și alergând spre propriul nostru basm.

Dar realitatea își reintră în drepturi.

— Trebuie să plec, îi șoptesc eu la ureche, desprinzându-mă din îmbrățișare.

Eu sunt întotdeauna prima care se retrage din îmbrățișare. Cândva, într-o zi, o să fim exact așa cum am știut dintotdeauna c-o să fim, însă ziua aceea nu e azi.

— Dar mâine e aniversarea noastră de zece ani, zice el, încruntându-se.

Încă are farmecul copilăresc de care m-am îndrăgostit; l-aș găsi enervant dacă n-aș fi înnebunită după el.

— O să încerc să ajung mâine.

Fac un pas în spate, cercetându-i chipul dezamăgit ca să văd cât rău am făcut.

— Ai putea zice că, după zece ani, m-am obișnuit să-mi faci figura asta... dar nu m-am obișnuit, spune el, pufnind.

Adam își freacă bărbia ca și cum s-ar gândi bine ce să spună mai departe.

— Pur și simplu m-am săturat, Sarah.

Își pleacă fruntea și clatină din cap.

Suprim distanța dintre noi și-mi îngrop fața în pieptul lui.

— Iartă-mă. Știi că te-am dezamăgit. Dar după ce se termină cazul ăsta, îmi iau o săptămână liberă. I-am zis deja lui Kent.

Mă uit la el cu ochi de căprioară, sperând să-l bucure vestea.

Nu poate să-și rețină un mic zâmbet.

— Asta e o promisiune adevărată sau o promisiune à la Sarah?

— Ei, hai, termină, zic eu, bătându-l ușor pe piept cu palma.

Mă apucă de mâini și mă trage înapoi pentru un nou sărut.

— O să termin când termini și tu, zice el, cu un zâmbet în colțul gurii.

Îl mai sărut o dată.

— Ah, era să uit.

Scot din dulap o cutiuță împachetată și-i dau cadoul meu.

— Ți-am luat ceva.

Se uită la cadou, apoi la mine.

— Nu trebuia, zice el, luând cadoul împachetat perfect.

După a cincea aniversare, stabiliserăm să nu ne mai facem cadouri, dar nu m-am putut abține. Știu că l-am neglijat, dar încerc să mă revanșez prin acest mic gest. Încremenește pentru o clipă, apoi începe să despacheteze cadoul cu grijă. Scoate capacul, dezvăluind un ceas Patek Philippe multifuncțional, cu cadran de aur și curea din piele de aligator. Adam rămâne cu gura căscată.

— De ani de zile mă tot uit la ceasul ăsta... E prea mult, protestează el în timp ce admiră designul complicat al cadranelui.

— Ba nu, nu e. Doar aniversăm zece ani de căsnicie, zic eu, scoțând ceasul din cutie. Uită-te la inscripție.

Îl întoarce și vede că pe spate e gravat „5 256 000“.

— Ce-i asta? întrebă Adam, uitându-se la mine.

— Atâtea minute sunt în zece ani, răspund eu, sărutându-l ușor pe buze.

— Ai numărat?

— Eu întotdeauna număr, îi spun râzând în timp ce îl ajut să-și pună ceasul la mână.

Adam ridică încheietura, admirându-l.

— Asta e ca să pot contabiliza mai ușor întârzierile sau absențele tale? mă tachinează el.

Îmi dau ochii peste cap.

— Glumesc.

— Ba nu, nu glumești, spun eu, înclinându-mi capul.

Știu bine că nu glumește.

Adam își coboară brațul și-și îndreaptă din nou atenția spre mine, punându-și mâinile pe umerii mei și mângâindu-mi brațele.

— Așa e, dar eu tot te iubesc, Sarah, zice el și mă sărută apăsător.

După ce reușim să ne smulgem din acest sărut pasional, coborâm în bucătăria noastră spațioasă și modernă, cu aparatură din oțel inoxidabil, bufete crem și blaturi de granit. Îmi pun servieta pe insula din mijlocul încăperii și încep să scotocesc prin frigider după fructe și apă. Iau niște ananas feliat și o sticlă de San Pellegrino, care ar trebui să-mi ajungă până la prânz, când o s-o trimit pe asistenta mea să-mi ia ceva de mâncare.

Adam toarnă două cești de cafea și pe una dintre ele o pune lângă servieta mea neagră, marca Bottega. Scoate filtrul folosit din cafetieră și-l duce la coșul de gunoi, apăsând cu piciorul pe pedală ca să deschidă capacul. O sclipire argintie îi atrage atenția în trecut.

— Ce-i asta?

Adam bagă mâna în gunoi și scoate obiectul care sclipea. E un plic rupt, cu o felicitare înăuntru.

— Maică-ta ne-a trimis o felicitare de aniversarea noastră, îi răspund eu, cu ochii în telefon.

— Și tu ai... aruncat-o pur și simplu? mă întrebă făcând o grimasă.

— Am citit-o. Am luat la cunoștință. Am digerat-o. Ce altceva mai voiai să fac cu ea?

Adam scoate felicitarea din plicul deschis și o citește cu voce tare:

— „Nu-mi vine să cred că sunteți împreună de zece ani! La mulți ani, dragii mei Adam și Sarah. P.S. Unde-s nepoții mei? Cu drag, mama.“

Adam zâmbeste și se duce la frigider.

— A fost drăguț din partea ei.

Începe să scotocească prin sertare după un magnet cu care să fixeze descoperirea sa pe ușa frigiderului nostru din oțel inoxidabil. Îmi dau ochii peste cap când îl văd lipind pe frigider o bucățică de gunoi.

— Ce faci azi? îl întreb, ca să schimb subiectul.

M-am hotărât să las de la mine de data asta. Iau ceașca de cafea și mi-o duc la buze. E fierbinte, dar într-un sens bun, frige ca focurile mici de care avem nevoie câteodată ca să ne aducă aminte că suntem în viață.

— Ei bine, acum că am atâta timp la dispoziție... zice el chicotind și uitându-se la noul lui ceas.

Râd și eu puțin, din politețe, la gluma lui îngrozitor de proastă.

— Cred c-o să mă duc la casa de vacanță să scriu. Daniel are nevoie de mai multe pagini înainte să poată propune cartea spre publicare.

Încuviințez și mai iau o gură de cafea.

— Ultimele pe care i le-ai trimis au fost minunate. Agentul tău o să fie încântat. Să nu uiți să mi le trimiți și mie pe cele mai recente.

— Vorbești serios? zice el, ridicând sceptic o sprânceană.

— Întotdeauna vorbesc serios... mai ales când e vorba despre tine, spun făcându-i cu ochiul.

Adam lasă cafeaua din mână și vine spre mine, oprindu-se în spatele meu, cu palmele pe blat. Mă sărută pe gât, împingându-și pelvisul pe fundul meu. Chicotesc ca o școlăriță.

— Vino mâine. Stai doar o zi.

— O să încerc, deși n-o să pot sta decât câteva ore cu tine.

— Fă mai mult decât să încerci. Avem casa de pe lac de mai bine de un an și n-ai petrecut decât o noapte acolo.

— Am spus c-o să încerc.

Mai iau o gură de cafea.

— Te rog, spune el cu un geamăt și îi simt răsuflarea pe gât.

— O să fac tot ce-mi stă în putință să vin mâine și să botezăm odată casa de pe lac.

Mă împing în Adam cu spatele, tachinându-l. Mă lipește de el cu putere și mă sărută pe gât.

— Țsta chiar e un plan pe gustul meu.

Adam mă întoarce cu fața spre el și-și plimbă mâinile pe corpul meu, de sus până jos.

— Mulțumesc că ai răbdare cu mine.

Îmi ridic bărbia până ni se întâlnesc privirile și mă uit la el cu niște ochi de căprioară sfioasă, ca să-i confirm

cât de sincere sunt cuvintele mele. Mă privește drept în ochi.

— Te-aș aștepta o viață întreagă, spune el, sărutându-mă pe frunte, pe vârful nasului și apoi pe buze. Sau cel puțin încă 5 256 000 de minute... glumește, cu un zâmbet în colțul gurii. Acum fugi la birou, ca să ajungi apoi mai repede înapoi la mine.

Mă lovește în joacă peste fund, de parcă mă pregătesc să intru pe teren la un meci de fotbal.

Îmi iau geanta și pornesc spre ușă. Îi spun că-l iubesc.

— Eu te iubesc și mai mult, îmi răspunde el.

ADAM MORGAN

Degetele mele ating tastele calculatorului pentru ultima dată chiar când soarele își trimite ultimele raze peste această parte a globului. O adiere face copacii să foșnească, scuturându-i de frunzele lor în culori de toamnă, pe când apa lacului se unduiește, mângâind ușor malul. Salvez ce am lucrat peste zi și închid laptopul – trei mii de cuvinte ar trebui să fie de-ajuns. Îmi arunc ochelarii cu rame negre pe birou și-mi trec mâinile prin părul castaniu cu reflexii cenușii, dându-mi-l de pe frunte. Îmi frec puțin tâmpilele ca să-mi alin durerea de cap stăruitoare și oftez adânc. În timp ce îmi întind brațele și-mi îndoii gâtul în toate direcțiile, zăresc o veveriță neagră străbătând curtea în fugă. Nu că n-aș mai fi văzut până acum veverițe negre, dar sunt o apariție rară și merită atenție. Mă uit pe fereastra mare din dreptul biroului și o văd cum țopăie de colo colo, căutând de mâncare, foarte hotărâtă în ceea ce privește scopul și direcția ei.

Casa de pe lac e la o oră depărtare de casa noastră de la marginea Washingtonului, dar e ca și cum ar fi pe altă planetă. E un tărâm înverzit pe care strămoșii noștri chiar l-ar recunoaște, spre deosebire de monstruozițea de beton și sunetul claxoanelor care definesc capitala nației noastre. Vila e suficient de departe de oraș ca să mă

ferească de vizite inopinate, dar suficient de aproape ca să vin aici cu mașina ori de câte ori simt nevoia să fiu singur – sau nu neapărat singur.

Exact de asta avea nevoie cariera mea de scriitor: de o cabană retrasă, pe Lake Manassas, în inima pădurii, în Prince William County, Virginia, sau cel puțin așa o convinsesem pe Sarah. Tot încercasem să-i spun până acum un an, când am cumpărat această a doua casă. Pentru mine a însemnat o nouă lume, una în care pot să scriu, plină de dorințe realizabile, în care să trăiesc fără să simt mereu presiunea că nu sunt suficient de bun. Frumusețea naturii din jurul meu își găsea o expresie în munca mea și în lumea asta am simțit că am renăscut.

Lemnul e atât de prezent în construcția vilei, încât am impresia că urc într-un copac, nu că intru într-o locuință. Sufrageria deschisă are bovindouri mari cu vedere spre lac și un șemineu uriaș, împodobit cu pietricele colorate. Un imens covor din blană de urs completează sufrageria și servește drept piesă centrală, separând-o de bucătărie. Blaturi de marmură de un verde crud acoperă atât insula din bucătărie, cât și celelalte bufete, iar deasupra și jos sunt dulapuri din lemn de pin băițuit până a căpătat o culoare bogată, ca de caramel. Chiar dincolo de sufragerie, la nici trei metri de șemineu, lângă bovindouri, se află biroul meu, ceea ce îmi asigură o priveliște minunată, îngăduindu-mi să mă bucur de tot ce are natura mai frumos de oferit prin părțile astea și dându-mi totodată libertatea de a nu mă simți închis în vreun birou îngust.

Nu mi-a fost greu s-o conving pe Sarah să cumpărăm această a doua casă. Cred că și-a dat seama că mă îndepărtam tot mai mult – mental, afectiv... – sau poate a vrut doar să-mi arate că-și permite s-o cumpere. Ca să-mi mai amintească o dată de avantajul financiar pe care-l are asupra mea, folosindu-se de el ca să-și etaleze puterea. Oricare o fi fost motivul, cert e că m-am ales cu vila, așa că restul nici nu mă interesează.

Trebuia să fie a doua noastră casă, dar se pare că e doar a mea. Nici nu mai știu de câte ori mi-a promis Sarah c-o să vină să stea cu mine aici un weekend și apoi n-a mai venit. Weekendul de acum nu face nici el excepție, deși aniversăm zece ani de căsnicie. Speram c-o să poată să stea cu mine aici măcar azi, dar m-a sunat ceva mai devreme ca să-mi spună că trebuie să se întoarcă la birou. Mi-a zis și că mă iubește. Întotdeauna îmi spune că mă iubește. Îmi întind încheietura mâinii, admirându-mi noul ceas. Are un preț exorbitant. Și totuși, a fost un cadou inspirat. Așa e Sarah. Atentă cu tine, chiar dacă nu e niciodată prezentă.

Întotdeauna mi s-a părut că Sarah cucerește lumea în timp ce eu doar mă lupt să supraviețuiesc în ea. Așa a vrut ea să fie, o femeie puternică, actrița principală într-o piesă în care eu am doar un rol de figurant. N-a fost dintotdeauna așa. Ne-am întâlnit când eu eram în anul trei de facultate la Universitatea Duke, iar ea în anul întâi. Studia științe politice, pe când eu studiam literatura. Pe atunci, amândoi aveam visuri îndrăznețe. Sarah voia să fie un avocat de succes, iar eu voiam să intru în istorie ca unul dintre marii scriitori ai generației noastre. Cincisprezece ani mai târziu, unul dintre noi încă așteaptă.

Ce-i drept, succesul mi-a surâs o clipă, dar a dispărut la fel de repede precum a sosit și încă nu s-a întors la mine. Așa-i când ai un vis. Până la urmă tot trebuie să te trezești din el. Prima mea carte a fost bine primită, nu în sensul că ar fi avut succes comercial sau ar fi devenit un bestseller, ci în sensul că a avut succes de critică. Un critic m-a numit chiar „Următorul David Foster Wallace¹”, ceea ce mi-a plăcut. Cartea mai are fani înrăiți chiar și azi și am încercat să repet experiența, dar

1 Autor american de romane, nuvele și eseuri cu umor negru, profesor universitar de limba engleză și scriere creativă. Romanul său *Infinite Jest* a fost declarat de *Time* unul dintre cele mai bune 100 romane ale secolului. S-a sinucis la 46 de ani (n. red.).

a doua și a treia carte au dezamăgit pe toate planurile, inclusiv cel literar. Mă mir că agentul meu nu a renunțat la mine și sunt sigur că, dacă nici cartea la care lucrez acum nu are succes, o să-mi dea un șut în fund cât de curând.

Am apucat să simt o clipă gustul victoriei, dar nu pot să spun că mi-am împlinit visurile. Visul lui Sarah era să fie avocat de drept penal, unul dintre cei mai buni. Nu e unul dintre cei mai buni – e chiar cea mai bună, așa cum am știut dintotdeauna c-o să fie. Doar că nu-mi imaginam c-o să-i port atâta pică pentru asta.

Dar, cum ziceam, n-a fost mereu așa, adică nu am profitat dintotdeauna de fiecare ocazie care se ivea ca să mă refugiez în a doua noastră casă, iar ea nu a trăit dintotdeauna de parcă ar locui la birou. La urma urmei, nu devii cel mai bun avocat al apărării iubindu-ți soțul.

Ai zice că, la cât de singur sunt și cât îmi plâng de milă, ar trebui să fiu unul dintre cei mai mari scriitori, un fel de Thoreau sau Hemingway al zilelor noastre. Dar deocamdată n-am în comun cu Hemingway decât băutura, nu și succesul.

Sarah are munca ei, eu o am pe a mea și era o vreme când ne aveam și unul pe altul, dar vremea aia a trecut.

Ne-am întâlnit la o petrecere – a fost un noroc chior, fiindcă Sarah nu obișnuia deloc să meargă la astfel de întâlniri, după cum avea să-mi spună ceva mai târziu în seara aceea. Prefera să stea cu nasul într-o carte decât să fie înconjurată de trupuri lipicioase, duduind de hormoni, în subsolul vreunui cămin. Și totuși, venise și stătea într-un colț, bând bere ieftină dintr-un pahar de plastic, mai stânjenită chiar și decât o călugăriță într-un bordel. Avea pe buze un zâmbet firav, cu care încerca să-și mascheze disconfortul, dar o trăda limbajul trupului. Stătea sprijinită de un perete, picior peste picior, cu paharul la gură, uitându-se la lumea din jur, cu

un braț petrecut peste piept și băgat sub celălalt. Încearca să se facă mică de tot, să se piardă în peisaj, să treacă neobservată. Dar pentru mine, era singura persoană din cameră.

Părul ei blond, care-i ajungea până la umeri, strălucea sub luminile în infra roșu, nelipsite de la nicio petrecere studențească de la mijlocul anilor 2000. În ochii ei verzi cu irizații gălbui se ascundeau toate misterele lumii. Trupul zvelt îi era acoperit de un tricou alb mulat și blugi evazați. I se vedea puțin mijlocul și nu-mi puteam lua ochii de la bucățica aceea de piele. O fâșie dezvelită din pielea ei albă ca laptele mă înfierbânta mai mult decât mă înfierbântase vreodată trupul complet dezbrăcat al fostei mele iubite. Mă uitam la ea. O studiam din priviri. Nici nu-i adresasem vreun cuvânt și memorasem deja fiecare formă, fiecare contur și fiecare pistrui pe care i-l puteam desluși în subsolul acela întunecos. Încercam să-mi imaginez cum arată pe sub haine și mai târziu aveam să aflu că nu ghicisem bine. Corpul ei întrecea limitele imaginației mele. Era perfectă – ceva ce eu nu puteam nici să concep, nici să înțeleg.

De-abia o oră mai târziu, când privirea ei a întâlnit-o în sfârșit pe a mea, mi-am făcut curaj să mă duc să-i vorbesc. Cu înălțimea mea, îi dominam trupul delicat, dar mi s-a părut chiar de la început că ea este mai mare decât mine și am știut că, de îndată ce-și va da și ea seama de asta, va deveni o forță de neoprit.

La început a fost cam distantă, răspunzându-mi monosilabic. Am întrebat-o cum o cheamă. Mi-a răspuns „Sarah”. Am întrebat-o cu cine a venit. Mi-a arătat cu degetul o brunetă beată care se freca de un tip pe ringul de dans. Am întrebat-o dacă vrea să danseze. Mi-a spus că nu. I-am zis că e frumoasă. A ridicat din umeri. I-am spus că pe mine mă cheamă Adam. A sorbit din bere. Am întrebat-o ce studiază. A bătut cu degetul în pahar ca

să-mi dea de înțeles că mai vrea o bere și a dat să plece. I-am luat paharul din mână și mi-am turnat paharul plin într-al ei. Mi-a zâmbit, luându-și paharul înapoi și așezându-se din nou cu spatele la perete.

— Foarte galant, a zis ea, luând o gură de bere.

M-am rezemat și eu de perete, lângă ea, și am rămas tăcuți o vreme care mie mi s-a părut o eternitate. Așa a fost încă de la început cu Sarah: simțeam că aș putea să stau cu ea o eternitate. Își bea liniștită berea în timp ce studia lumea de la petrecere și stătea cu ochii pe prietena ei beată. M-am prefăcut că mă uit și eu prin cameră împreună cu ea, dar de fapt, nu aveam ochi decât pentru Sarah. După nouăsprezece minute, prietena lui Sarah i-a zis că pleacă cu tipul de care se frecase toată noaptea. Vorbea nedeslușit, avea ochii goi și-i cădea părul peste față în timp ce îl ținea de mână pe bărbatul pentru care avea să-și depărteze picioarele în curând. Sarah nu părea prea încântată, dar i-a urat distracție plăcută și i-a zis s-o sune a doua zi dimineață. N-o mai auzisem în seara aceea să vorbească atât de mult. Pe urmă s-a întors netulburată la berea ei.

La minutul douăzeci, și-a terminat băutura și a aruncat paharul pe podeaua jengoasă, trimițându-l cu un șut în colțul camerei. A mai stat o vreme așa, plimbându-și privirea prin încăpere și apoi trăgând cu ochiul la mine. Se foia crispată și nu-mi dădeam seama dacă vrea să se apropie de mine sau să se îndepărteze.

Peste un minut, m-am hotărât să aflu și am întrebat-o dacă vrea să plecăm. A zis „da”. Când am adus-o înapoi în siguranță la camera ei de cămin, mă așteptam să-i dau un pupic pe obraz și să-i urez noapte bună. Sarah nu părea genul de fată care să cedeze impulsurilor de moment. Când m-am aplecat s-o pup pe obraz, m-a tras înauntru, a smuls hainele de pe mine și tot restul

noptii n-a făcut decât să murmure „da”, printre gâfâieli și gemete.

Trei ani mai târziu, am cerut-o în căsătorie și a zis din nou „da”. Și, cu toate că de atunci mi-a zis „da” de nenumărate ori, cred că aceea a fost ultima dată când a vorbit serios. Dacă n-ar fi fost așa de absorbită de studiile ei de drept și apoi de avocatură, cred că am fi...

Vântul trânteste ușa de la intrare cu un bufnet puternic. M-a speriat pentru o clipă, dar știu că e ea. Fără ca măcar s-o văd, știu deja că i s-au colorat pistruii după o zi de muncă pe terasa cafenelei. Știu că ochii ei căprui de căprioară strălucesc de speranță și veselie. Știu că peste părul ei lung și ciufulit poartă un fes pe care și l-a tricostat singură toamna asta. Știu că o să arate superb și după ce-și dă jos fesul, chiar și cu părul răvășit. Știu că nu poartă sutien pe sub topul mulat, pe care l-a combinat cu o fustă mini închisă la culoare. Știu că fusta ei o să aibă o dungă în talie, pe unde a fost încinsă cu șorțul toată ziua. Știu c-o să-mi trimită un zâmbet când mă vede și n-o să-mi ia nici șaiszeci de secunde să intru în ea.

— Iubitule, am adus niște pateuri de la cafenea, a strigat ea din holul de la intrare.

O aud străduindu-se să-și dea jos pantofii, șosetele lungi până la genunchi și jacheta. Iau două pahare de la bar. Torn whisky în amândouă și, chiar când intră pe ușă, îi întind unul. Cu pas sprintar, vine spre mine, ia paharul, îl dă pe gât și-l pune la loc pe bar. Căldura șemineului de piatră o încălzește și observ că nu mai are pielea de găină.

Nici nu apuc să mai iau o gură de băutură, că ea îmi și descheie pantalonii. Se așază în genunchi și mă privește cu un zâmbet diabolic.

Îi dau drumul, lăsându-i picioarele pe pat, și mă duc în baie, închizând ușa după mine.

Încă o aud gâfâind de cealaltă parte a ușii, încercând să-și recapete suflul. Nu scoate niciun sunet și presupun că e încă întinsă pe pat. Sper că e cuprinsă de extaz și nu de durere. Uneori merg prea departe – parcă mi-aș pierde cunoștința și, când îmi revin în simțiri, îmi dau seama că am greșit. Nu mă pot abține. Pur și simplu asta e efectul pe care-l are Kelly asupra mea. Când sunt cu ea, instinctele animalice pun stăpânire pe mine.

Înainte, și cu Sarah era la fel. Dar acum, în preajma ei de-abia dacă sunt bărbat.

Mă uit în oglindă. A început să-mi mijească barba după bărbieritul de azi-dimineață, iar părul mi-e răvășit. Ochii mei albaștri sunt injectați. Nu suport să mă privesc mai mult de câteva secunde. Nu mi-e rușine de cine sunt, dar nici mândru nu mă simt. Îmi dau cu apă pe față, apoi pe piept, abdomen și penis. Sunt prea obosit ca să fac duș. Mă usuc tamponându-mă cu un prosop.

— Iubitule? strigă Kelly din camera de alături.

— Da, iubito? răspund eu, începând să mă spăl pe dinți.

— Ți-a scris nevastă-ta.

Scuip pasta de dinți în chiuvetă și-mi clătesc gura, apoi îmi șterg buzele cu mâna. În dormitor, luminile sunt aprinse acum, iar Kelly stă în vârful patului în capul oaselor, într-o cămașă de noapte, cu telefonul meu în mână. Îmi zâmbește.

— Ce-a spus? zic eu, trăgând pe mine niște pantaloni de pijama Ralph Lauren.

— Întreabă ce faci.

Mă așez pe pat lângă ea, dându-i pe spate părul lung și castaniu. O sărut cu tandrețe pe gât și pe umăr.

— Spune-i că mă pregătesc să i-o trag din nou fetei visurilor mele, zic eu în șoaptă.

Kelly râde și începe să scrie un mesaj de răspuns pe telefon.

— Dorința ta e poruncă pentru mine, chicotește ea.

Îi iau telefonul cu un gest jucăuș și mă ridic din pat. Scriu repede un mesaj lui Sarah.

Din moment ce n-ai putut să vii la mine, mă întorc la noapte ca să te văd. Nu-i nevoie să stai trează ca să mă aștepți. Te iubesc.

Până să las eu telefonul din mână, Sarah îmi și răspunde.

Și eu te iubesc. Am apucat să citesc la prânz noile pagini pe care mi le-ai trimis și sunt incredibile. Sunt așa de mândră de tine XOXO.

Zâmbesc o clipă, dar apoi mă cuprinde un sentiment de vinovăție. Oftez.

Ești cea mai tare, iubito. Lasă-mă să te scot mâine la cină. Zi da.

Îmi vibrează telefonul.

Da.

Câteodată întrezăresc frânturi din felul în care eram noi doi pe vremuri și mă gândesc c-am putea fi din

nou cuplul de atunci. Dar am dat-o în bară prea rău ca să mai sper la asta, iar pentru Sarah cariera a fost întotdeauna pe primul loc – mai importantă decât mine, decât întemeierea unei familii, decât orice altceva. Asta nu cred c-o să se schimbe vreodată.

Mă gândeam că o s-o lase mai moale după ce facem copii, dar mi-a spus acum cinci ani că nu vrea să fie mamă. Am crezut că o s-o pot face să se răzgândească. N-am reușit.

Îmi așez telefonul pe comodă și-l pun la încărcat. Mă uit la Kelly, care îmi aruncă priviri lascive. Nu se mai satură de mine și nici eu de ea. Dar știu că asta n-o să dureze. A fost o vreme când trăiam același lucru cu Sarah. Vremea aia a apus de mult. Din când în când, vechile sentimente ies din nou la suprafață, dar nu țin mult și de obicei sunt induse de alcool sau de distanță. Să nu mă înțelegi greșit, o iubesc pe Sarah. Dacă n-o iubeam, aș fi părăsit-o cu mult timp în urmă. Iubirea asta e ceea ce nu vreau să pierd – nu banii, nu sentimentul de siguranță, nu casele. Kelly îmi dă dragostea pe care Sarah nu mai poate să mi-o dea. Am nevoie de amândouă ca să fiu întreg. E bolnăvicios, știu, dar e adevărat. Am nevoie de amândouă.

— Ai de gând să-i spui vreodată nevستی-tii despre noi doi?

— Dar tu ai de gând să-i spui vreodată soțului tău? Îi întorc eu vorba.

Pufnește și-și încrucișează brațele peste piept.

— Nu-i același lucru, spune ea aproape în șoaptă.

Plec și mă întorc cu două pahare pline de whisky, întinzându-i unul și apoi așezându-mă pe pat. O cuprind cu brațul și o trag lângă mine, spunându-i că știu că nu e același lucru. Scoate un suspin ușor și, imediat după, trage din nou aer în piept, redevenind stăpână pe sine.

Ia o gură zdravă de tărie și nici măcar nu tresare. Se sprijină de mine. Stăm așa, în tăcere, bându-ne whisky-ul, prizonieri ai unor căsnicii nefericite, unde suntem mereu pe locul doi în ochii celor pe care-i iubim. În schimb, când eu și Kelly suntem împreună, suntem amândoi cei mai importanți. Mai torn câte un pahar, după care facem sex din nou. De data asta nu o mai fut, ci fac dragoste cu ea.